

# Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ Η (Ἐξάμηνο Β') \* ΑΘΗΝΑ, 8 ΤΟΥ ΤΡΥΓΗΤΗ 1910 \* ΑΡΙΘΜΟΣ 401

Ἐνας λαὸς ὑφώνεται ἅμα δεῖξῃ πῶς δὲ φοβᾶται τὴν ἀλήθεια.—ΨΥΧΑΡΗΣ.

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΘΗΝΙΩΤΗΣ. Ἀθηνιώτικα γράμματα.  
ΑΔΚΑΙΟΣ Ἠλιόγεμα.  
ΓΡΑΜΜΑΤΑ στὸν κ. Πάλλη.  
ΑΡΙΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ. Φυλλάδες τοῦ Γεροῦ μου (συνέχεια).  
ΓΙΩΡΓΗΣ ΚΟΝΤΟΣΤΑΝΟΣ. Στέλιος Δεσύλλας.  
Ο ΚΡΙΤΙΚΟΣ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ. Θεατρικά: Τρία πρωτότυπα (Ἄ Βασιλεῦς Ἀνχλιαγός.—Δολίττα.—Τὸ Αἶνιγμα).  
ΣΩΤΗΡΙΗΣ ΣΚΙΠΗΣ. «Ὁ Χορὸς τῆς Κούκλας».  
ΦΥΛΛΟΛΟΓΟΣ. Διὰ καὶ μας καὶ ξένα.  
ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ. «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε (μεταφραστικὴ δοκιμὴ).  
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ—ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΜΑΣ—ΒΑΡΒΑΡΟ.  
ΠΑΖΑΡΟ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

## “ΦΑΟΥΣΤ,”

Σπουδαστήριον τοῦ Φάουστ.

ΦΑΟΥΣΤ, μόνος (ἀφοῦ ἔχει φύγει ὁ Βάγνερ).

Πῶς κἀθ' ἐλπίδα πὰ δὲ χάνει ὁ νοῦς  
ποῦ εἶνε σὲ κούφια λόγια καλλημένος,  
σκάδ' ἀπληστα ζητώντας θησαυροὺς  
κ' εἶνε, ἂν σκουλίκια βραῖ, εὐχαριστημένος.

Παρόμοια φωνὴ ἀνθρώπου ἁρμόζ' ἐδῶ,  
ποῦ πλήθια μ' ἔζωσαν τὰ πνεύματα, νὰ ἡχῇσαι;  
Μὰ ἄχ! τούτῃ τῇ φρεσὶ σ' εὐχαριστῶ,  
ὦ πὺδ ἄθλιο πλάσμα ποῦ ἔχ' ἡ γῆς γεννήσῃ.  
Μ' ἔχεις βγάλει ἀπὸ τόση ἀπελπισία,  
νὰ μοῦ ἀφανίσῃ ποῦ ἤθελε τὰ φρένα.  
Τόσο τρανὸ εἶταν τῶρα γιὰ μένα,  
ποῦ τῇ μικρότῃ μου ἐνίωσα βαθιά.

Ἐγώ, τοῦ θεοῦ ὁμῶμα, πού, θαρρώντας  
πῶς στήν αἰώνια ἀλήθεια ἤμουν κοντά,  
ἐχαιρόμουν σ' αἰώνια ξαστεριά  
καὶ φέγγος, κάθε γήινο παρατώντας·  
ἐγώ, ἓνα Χερουβεὶμ, ποῦ εἶχε τολμήσει  
νὰ πεῖ πῶς τρέχ' ἡ δύναμή του, ὦ φύση,  
στὶς φλέδες σου καὶ πλάθοντας πῶς ζεῖ  
ἀθάνατα—ποιὰ βρῖσκω πληρωμή!  
Μ' ἔχ' ἓνας λόγος βροντερὸς γκρεμίσῃ.

Ὅτι σοῦ μοιάζω ὁ νοῦς μου ἄς μὴν τὸ βάλῃ:  
Ἄν εἶχε φτάσ' ἡ δύναμή μου νὰ σὲ βγάλῃ,  
νὰ σὲ κρατήσῃ κιόλα δὲν μπορεῖ.  
Ἐνίωσα ἐκείνῃ τῇ χαρούμενῃ ὥρα  
τόσο μικρὴ, τόσο μεγάλῃ τὴν ψυχὴ·  
μὰ ἐσὺ σκληρὰ μ' ἐσπρωξες πίσω τώρα  
στὴν ἀνθρώπινῃ μοῖρα τὴν τυφλή.  
Τί νὰ ξεφύγω ποιὸς θὰ μοῦ τὸ μάθῃ;  
Σκλάβος νὰ γένω ἐκείνης τῆς ὁρμῆς;  
Ἄχ! οἱ πράξεις μας, ὅσο καὶ τὰ πάθη,  
μᾶς φράζουνε τὸ δρόμο τῆς ζωῆς.

Στὸ πὺδ ψηλὸ ποῦ ἔχει ἀπὸ νοῦ περάσει,  
κολλᾷ στοιχεῖο πάντα ξενότερο μ' αὐτό·  
κι ἂν τὸ καλὸ τοῦ κόσμου ἔχομε φτάσει,  
πλάνη κι ἀπάτη λὲν τὸ πὺδ καλὸ.  
Ὅσα αἰσθήματα θεῖα μᾶς δώσαν τῇ ζωῇ  
μουδιάζουν μὲς τῇ γῆϊνῃ χλασολῇ.

Ὅταν μ' ἐλπίδα ἀπόκοτα φτερά  
ἀνοίγει πρὸς τὸ αἰώνιο ἡ φαντασία,  
τῆς φτάνει λίγος τόπος σὰ σκορπᾷ  
στὴ ζάλῃ τοῦ καιροῦ κἀθ' εὐτυχία.  
Ἡ ἔγνια στήν καρδιὰ βαθιὰ φωλιάζει,  
γεννώντας πόνους μυστικούς ἐκεῖ,  
ἀνῆσυχῃ, χαρὰ κι ἀνάπαψή ταράζει  
καὶ προσωπίδες πάντα νέες φορεῖ,  
σὰ σπῖτι, χτήμα, σὰν παιδί, γυναῖκα βγαίνει,  
σὰ μαχαίρι, φαρμάκι, σὰ νερὸ ἢ φωτιά:  
Τρέμεις ἐσὺ εἰ, δὲ σὲ πιτυχαίνει,  
κι εἰ, ποτὲ δὲ χάνεις κλαῖς παντοτινά.

Δὲ μοιάζω τοὺς θεοὺς! Τῶχω βαθιὰ αἰστανθεῖ·  
μὲ τὲ σκουλίκι μοιάζω ποῦ τὸ χῶμα σκάδει,  
ποῦ στὴ σκόνῃ, ὅπου θρέφεται καὶ ζεῖ,  
τὸ συντρίβ' ὁ διαδάτης καὶ τὸ θάδει.

Δὲν εἶνε σκόνῃ αὐτὰ ὅλα μ' ὅσα δῶ ὁ ψηλὸς  
ὁ τοῖχος ἀπὸ πλῆθος ράφια μὲ στρυμόνει;  
Τὰ χίλια παλιοπράγματα ὁ σωρὸς,  
κόσμος γεμάτος σκῶρο ποῦ μὲ ζώνει;  
Ὅ,τι μοῦ λείπει μὴ θὰ τῷδ' αὐτοῦ;  
Ἡ μὴ σὲ χίλια θὰ τὸ δῶ βιδίλια  
πῶς οἱ ἀνθρώποι παιδεύτηκαν παντοῦ,  
πῶς σπάνια ἓνας νὰ γνωρίσ' εὐτυχία;  
Ἄδειο κρανίον, τί μοῦ σαρκάζεις ἀπὸ κεῖ,  
παρὰ πῶς πρὶν, ὡς κι ὁ δικός μου συγχυσμένος,